

Ἐνθυμηθεὶς δὲ ὅτι πρὸ ὀλίγου ἔπαιξε μετὰ τοῦ πιθήκου καὶ ὑποπτεύσας ὅτι ἐκεῖνος ἦτο ὁ κλέπτης, προσῆλθεν εἰς τὸν μουδέρην (τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας) ὅστις προσκαλεσάμενος τὸν πίθηκον καὶ τὸν κύριόν του ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ πῶς ἔγεινε τὸ πρᾶγμα. Ἰδὼν δὲ ὅτι ὁ φωτογράφος εἶχεν ἕνα ἔτι δακτύλιον, εἶπεν αὐτῷ νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα πρὸς τὸν πίθηκον, ὅστις ἐπαναλαβὼν τὰς θωπείας, ἀφῆρσεν ἀπὸ τοῦ δακτύλου τὸ δακτύλιον μετὰ πλείεστας ὄσας δεξιότητος. Τοῦτο δ' ἐπρόκειτο νὰ ποδειχθῆ. Ἀνακαλυφθέντος τοῦ κλέπτου, ἔλαβεν ὁ φωτογράφος τὰ κοσμηματά του, ὁμῶς ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε θὰ θωπεύσῃ πίθηκον εἴτε καλῶς ἀνετετραμμένον εἴτε κακῶς.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, 12 Ἰουνίου 1879. N*

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΑ ΔΟΥΒΑΛ

Πρὸ εἰκοσαετίας ὁ ἐν Παρισίοις κρεωπώλης Duval (γεννηθεὶς τῷ 1811 ἀποβιώσας τῷ 1870) ἱδρυσεν τὰ καλούμενα bouillons Duval ἢ bouillons économiques, οἰκονομικὰ ἐστιατόρια, ἅτινα κατέστησαν τὸ ὄνομά του λίαν δημοτικὸν ἐν Παρισίοις, ἕνεκα τῆς καθαριότητος καὶ τῆς εὐθηνίας προσελευσάντα πολλοὺς τῶν τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ τῆς τῶν ὑπαλλήλων. Ἐν ᾧ δὲ ἐν ἀρχῇ παρετίθετο ζῶμας μόνον καὶ βραστόν βόειον κρέας, βραδύτερον, ἕνεκα τῆς μεγάλης συρροῆς καὶ τῆς ἀπαιτήσεως τῶν πελατῶν ἐπολλαπλασιάσθη ὁ ἀριθμὸς τῶν φαγητῶν.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Duval συνέστησεν ἕν μόνον ἐστιατόριον, κατ' ἔτος δὲ συνίστα νέον, καὶ βραδύτερον, ὅτε αἱ ἐργασίαι αὐτοῦ ἔλαβον μεγάλην ἐπίδοσιν, συνέστησεν ἑταιρίαν διὰ μετοχῶν, ἥτις ἠῤῥξῆσεν ἐπὶ πολὺ τὸν ὑπάρχοντα ἀριθμὸν τῶν ἐστιατορίων.

Ἰνα δὲ γευματίσῃ τις καλῶς ἐν τοῖς ἐστιατορίοις τούτοις πρέπει νὰ πληρώσῃ 1,50—2 φράγκων. Τὸ χειρόμακτρον πληρῶνεται 5 λεπτά, ὁ ζῶμας 15, τὸ βραστόν κρέας 30, τὰ χορταρικά 20, τὸ πιφτέκι καὶ κοτολλέται 35, τὸ ψητὸν καὶ οἱ ἰχθύς 50, τὰ ὀπωρικά 15, ἡ ἡμίσεια φιάλη οἴνου 40 λεπτά κτλ.

Ἄριστα δὲ εἶνε διωργανωμένη ἡ ὑπηρεσία τῶν ἐστιατορίων τούτων. Ὁ εἰσερχόμενος λαμβάνει παρ' ὑπαλλήλου, κατὰ τὴν εἴσοδον ἰσταμένου, ἔντυπον κατάλογον φαγητῶν μετὰ τῶν τιμῶν αὐτῶν, καθῆται ἐπὶ καθαρᾶς μαρμαρινῆς τραπέζης καὶ παραγγέλλει εἰς κομψὴν θεραπαινίδα σπεύσασαν νὰ λάβῃ τὰς διαταγὰς του, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ φάγῃ. Ἡ θεραπαινὶς σημεῖοι διὰ μολυβδοκονδύλου ἐπὶ τοῦ καταλόγου, τὰ δοθέντα φαγητά, ὁ δὲ ξένος δεικνύει τὸν κατάλογον εἰς τὴν ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων, καὶ ἀφοῦ πληρώσῃ, τὸν παραδίδει εἰς τὸν ἐπὶ τῆς εἰσόδου ὑπάλληλον, παρ' οὗ καὶ παρέλαβεν αὐτόν. Διὰ τοῦ τρόπου

δὲ τούτου ἡ ἐξέλεξις τῶν ἡμερησίων εἰσπράξεων καθίσταται λίαν εὐχερής.

Ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῆς ἀναγνωσθείσης κατὰ τὴν συνέλευσιν τῶν μετόχων τῆς 16 παρελθόντος μαρτίου τῶν Ἐστιατορίων Δουβάλ, ἐξάγονται ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1878 αἱ ἐργασίαι αὐτῶν ἦσαν πολὺ πλείονες ἕνεκα τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως. Κατὰ τὸ ἔτος 1878 παρετέθησαν 5,316,713 γεύματα εἰσπραχθέντων 13,614,584, φράγκων, ἐξ ὧν 2,035,621 ἦτο κέρδος. *Κ

Ἀνέκδοτον τοῦ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι τοῦ Γυζῶ ἀναφέρεται τὸ ἐπόμενον νόστιμον ἐπιπέσοδιον τῆς πρώτης εἰς Γαλλίαν ἐπισκέψεως τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας Βικτωρίας τῷ 1843 βασιλεύοντος Λουδοβίκου τοῦ Φιλίππου. Ἐν ᾧ ὁ βασιλεὺς περιεπάτει ἐν τῷ κήπῳ μετὰ τῆς βασιλίσσης, δρέψας ὠραῖον ροδάκινον ἔδωκεν αὐτὸ τῇ Βικτωρίᾳ ἥτις ἐπεθύμησε νὰ τὸ φάγῃ. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ καθαρίσωσι; δὲν ὑπῆρχε πρόχειρον μαχαίριον. Ὁ βασιλεὺς τότε ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του εὐτελεὲς μαχαίριδιον εἶπε μειδιῶν

« Ὁ Ζήσας ὡς ἐγὼ μὲ μόνον δύο φράγκα τὴν ἡμέραν, πάντοτε ἔχει ἐπάνω του μαχαίριδιον. »

Καὶ πάντες οἱ περιεστώτες ἐμειδίασαν διότι ὁ βασιλεὺς ἀνέμνησεν αὐτοὺς τὴν ἐν Ἑλβετίᾳ ἀπορίαν καὶ πτωχείαν του, ὅτε ἠναγκάζετο νὰ πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν μετερχόμενος τὸν προγυμναστήν τῶν μαθηματικῶν. Κυρία Ε*

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Δ'

Τῆ ΚΥΡΙΑ Χ—ΕΙΣ ΜΕΔΙΟΛΑΝΑ.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 11 Ἰουνίου 1879.

Σοῦ γράφω καὶ σήμερον εἰς Μεδιόλανα, διότι, μὴ λαβοῦσα ἐπιστολὴν σου αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, δὲν ἤξεύρω ποῦ ἀλλοῦ νὰ διευθύνω τὸ γράμμα μου. Εἶμαι τοῦλάχιστον βεβαία τοιοῦτοτρόπως, ὅτι ἡ ἐπιστολή μου θὰ σὲ πάρῃ τὸ κατόπιν, καὶ θὰ σὲ φθάσῃ ἐπὶ τέλους ὅπου εὕρισκῃσαι, χωρὶς νὰ πάθῃ ὅ,τι φοβοῦμαι ὅτι ἔπαθεν ἡ ἰδικὴ σου εἰς τὸ ἑλληνικὸν ταχυδρομεῖον. Τί τὰ θέλεις ὅμως; ἤθελα πολὺ νὰ εἶχες ἤδη φθάσει εἰς τὴν λίμνην τοῦ Κόμου. Πρῶτον, διότι θὰ ἐπέγραφον μὲ ἀρχαιολογικὴν ὑπερφάνειαν τὴν ἐπιστολὴν μου: Εἰς *Λάριον Ἀλιμνην*, καὶ θὰ σοῦ ἐδείκνυον τοιοῦτοτρόπως σοφίαν γεωγραφικὴν, τὴν ὁποίαν βεβαίως δὲν θὰ ἐπερίμενες, διότι δὲν ὑποπτεύεις σὺ—ἡ ἄκακος καὶ ἐνθουσιώδης φύσις—ὅτι ἀρκεῖ τις νὰ φυλλομετρήσῃ ἐπ' ὀλίγα μόνον λεπτά τὸν πρῶτον τυχόντα ἐρυθρόφυλλον Ὀδηγόν, διὰ νὰ μάθῃ πῶς ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὴν λίμνην, τῆς ὁποίας αἱ ὄχθαι θ' ἀκούουν ἐφέτος τὰ θαυμασικὰ

σου ἐπιφωνήματα. Δεύτερον, διότι θὰ εἶχα ἀφορμὴν, ἀπαντῶσα εἰς τὰς ἰδικὰς σου ἐντυπώσεις, νὰ φλυαρήσω καὶ ἐγὼ ὀλίγον περὶ τῆς μαγευτικῆς ἐκείνης λίμνης, καὶ νὰ γεμίσω κάπως τὸ σημερινόν μου γράμμα, τὸ ὅποιον κινδυνεύει τώρα νὰ μείνῃ κενόν, κενότατον καὶ πτωχόν. Διότι, —τί νὰ σοῦ τὸ κρύπτω ἀγαπητῆ μου;— αἱ Ἀθῆναι, ὅσον καὶ ἂν ἐξογκοῦνται ὅπως ὁμοιωθῶσι μετὰ τὰς εὐρωπαϊκὰς μεγαλοπόλεις, ὅσον καὶ ἂν ἀντιγράφωσι—μὲ στραβόν, ἐννοεῖται, χάρακα—τὸν δυτικὸν πολιτισμὸν, ὅσον καὶ ἂν ἐτελειοποιήθησαν κατὰ τὸ φαγητόν, τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὰς διασκεδάσεις, μένουσι ὅμως πάντοτε καὶ εἶνε πόλεις μικρά, μικροσκοπικῆ, μικρόσφοι καὶ μικρολόγοι, μ' ὅλας δὲ τὰς ἐβδομηκοντα δύο χιλιάδας κατοίκων, τὰς ὁποίας ἔχουσι σήμερον κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν, δὲν παρέχουσι ὅμως ὕλην δι' ἐπιστολάς ἐβδομαδιαίας, ὁποίας τὰς θέλεις σύ, . . .—φλυάρους δηλ., λεπτομερεῖς καὶ παραγεμισμένους μὲ νέα, —μὲ νέα, ἐννοεῖται, περίεργα καὶ ἐνδιαφέροντα, ἄσχετα μὲ τὴν πολιτικὴν, μὴ μετέχοντα κακογλωσσίας, ἀποτασσόμενα δὲ τῷ Σατανᾷ καὶ πάσῃ τῇ πομπῇ αὐτοῦ. Ποῦ νὰ τὰ εὕρω λοιπὸν ἐγὼ, αὐτὰ τὰ νέα; Νὰ τὰ δημιουργήσω; Οὔτε τὸ θέλεις, οὔτε, ἂν τὸ ἤθελες, ἔχω αὐτὴν τὴν ἱκανότητα. Δὲν μοῦ μένει ἄλλο, ἢ νὰ ἐπιχειρήσω λεπτομερῆ ἀνάλυσιν πῆς Perichole καὶ τοῦ Oeil créné, τὰ ὁποία δίδει τώρα ἡ γαλλικὴ ἐταιρεία τοῦ Φαλήρου. Ἀλλὰ καὶ γνωρίζεις καὶ γνωρίζω καὶ γνωρίζομεν ὅλοι, ἐκ τῆς ἐνδόξου ἱστορίας τοῦ ἐν Ἀθῆναις γαλλικοῦ θεάτρου, τὰ μουσικὰ αὐτὰ ἀριστουργήματα, ὧν δικαιοὶ τὸν τίτλον αὐτὸν ἀναντιρρήτως ἢ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν πυκνὴ συρροὴ τοῦ κοινῷ ἐπὶ τῶν ἀναπαυτικῶν σκαμνῶν τοῦ θεάτρου. Νὰ σοῦ ἀπαριθμήσω τὰ παντοσθενῆ πολεμικὰ πλοῖα, ἅτινα σταθμεύουσι τώρα εἰς τὸ Φάληρον; Νὰ σοῦ περιγράψω τὸ cricket τῶν Ἀγγλῶν ναυτῶν, οἵτινες μὲ ἀπαραμειώτον εὐσυνειδησίαν παρέχουσι καθ' ἐσπέραν σχεδὸν εἰς τὸ περίεργον κοινὸν τὸ διασκεδαστικὸν αὐτὸ θέαμα, ὡς θεατρικὸν τινα πρόλογον οὕτως εἰπεῖν; Ἀλλ' ἡ περιγραφή μου δὲν θὰ εἶχε κἀνὲν θέλητρον διὰ σέ, ἥτις ἤξεύρω πόσον ἀηδιάζεις τοὺς ἀνδρας, ὅταν παίζωσιν ὡς παιδιὰ. Ὡστε, ἀφοῦ καὶ καλὰ θέλεις νέα Ἀθηναϊκά, ἤξεύρεις τί συλλογίζομαι; Νὰ πάρω κατὰ σειράν τὰ σχολεῖα καὶ τὰ παντοσθενῆ ἐκπαιδευτήρια τῶν Ἀθηνῶν, τὰ ὁποία κάμνουσι τώρα τὰς ἐξετάσεις των, καὶ νὰ σοῦ καταστρώσω λεπτομερεστάτην ἐκθεσιν τοῦ ἀποτελέσματός των. Τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ ἦτο πληκτικὸν ὅσον ὑποθέσεις, οὔτε διδακτικὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ κωμικὸν ἐν μέρει καὶ πολλὸ ὅπως δήποτε εὐάρεστον. Θὰ ἤρχιζα, φαντάσου, ἀπὸ τὰς ἀγγελίας τῶν διευθυντῶν καὶ τὰ ἐκ προκαταβολῆς ἐπαινετικὰ διήγηρα τῶν ἐφημερίδων. Θὰ μετέβαινον κατόπιν

εἰς τοὺς πανηγυρικοὺς λόγους τῶν διδασκάλων, οἵτινες, ὡς μεγάλα παιδιὰ, ἔχουσι καὶ αὐτοὶ τὴν ἀθῶαν ἐπιθυμίαν νὰ κάμωσι τὴν ἐπίδειξιν των· θὰ σοῦ ἀνέφερα μερικὰς φράσεις τῶν διδασκαλικῶν αὐτῶν ἀγορευσέων, αἵτινες μοῦ ἐνθύμισαν τὸν θαυμάσιον ἐκείνον δρισμὸν: «Παιδεῖα ἐστὶ γνῶσις συνειδησέων τῆς ἀνθρωπότητος καθόλου φύσεως», δι' οὗ γυμνασιάρχης τις ποτὲ ἐπροουμίαςε τὸν ἐναρκτήριον τῶν ἐξετάσεων λόγον του· θὰ σοῦ ἀπερμημόνευα τῶν διδασκάλων τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἀπαντήσεις τῶν μαθητῶν, τὰς συγκινήσεις τῶν γονέων καὶ τῶν θεατῶν τὰ σχόλια· δὲν θὰ παρέλειπα νὰ σοῦ περιγράψω τὰς λευχείμονας ὡς περιστερὰς μαθητρίδας καὶ τὴν ἐνδυμασίαν τῶν διδασκαλισσῶν, προσπαθοῦσαν νὰ συμβιάσῃ τὴν διδασκαλικὴν σοβαρότητα πρὸς τὴν κοσμικὴν φιλαρέσκειαν· θὰ σοῦ ἀνήγγελλα καὶ ἐγὼ, ὡς αἱ ἐφημερίδες, τὰ ὄνοματά των τὰδε μαθητῶν καὶ τῶν δεινὰ μαθητριῶν, ὅσαι ἐγόητευσαν τοὺς ἀκροατὰς διὰ τῶν εὐφῶν των ἀπαντήσεων, καὶ ἐπὶ τέλους θὰ ἀνέγραφον τοὺς θριάμβους ἐκάστου ἐκπαιδευτηρίου, συμφῶνως πρὸς ὅσα δημοσιεύουσι συνήθως περὶ αὐτῶν οἱ διευθυνταὶ των, οἱ διδάσκαλοι, οἱ φίλοι των, ἢ καὶ τῶν παιδιῶν αὐτῶν οἱ γονεῖς, οἵτινες νομίζουσι, ὅτι δὲν εἶνε ἀρκετὴ ἡ ἐπιτυχία τῶν τέκνων των, ἂν δὲν τυπωθῇ καὶ τὸ ὄνομά των εἰς μίαν ἐφημερίδα. Ἀλλ' ὅλος αὐτὸς ὁ κόπος μου θὰ ἦτο περιττός διὰ σέ, ἥτις λαμβάνεις ὅλας σχεδὸν τὰς καθημερινὰς ἐφημερίδας τῶν Ἀθηνῶν, καὶ θὰ ἔχῃς ἐπομένως ἐγκαίρους καὶ νωπὰς καὶ λεπτομερεῖς πάσας τὰς περὶ τῶν ἐξετάσεων τῶν σχολείων μάς εἰδήσεις.

Τί λοιπὸν νὰ σοῦ γράψω, ἀφοῦ πρέπει ὅπως δήποτε νὰ γεμίσῃ ἡ ἐπιστολή μου; Νὰ σοῦ γράψω, ὅτι, ἀφ' ὅτου ἤρχισαν νὰ πνέωσιν οἱ ἐτησίαι, ἔχομεν πάλιν τόσον ἐν Ἀθῆναις κονιορτίν, ὥστε, ἀφοῦ αἱ ἐβδομηκοντα δύο χιλιάδες κατοικοὶ τῆς πρωτεύουσος τρώγουσι καὶ βοφοῦσι καθ' ἡμέραν τρισμέγιστον αὐτοῦ ποσόν, μένει πάλιν τόσον πολὺς, ὥστε κινδυνεύει νὰ μᾶς θάψῃ ὅλους; Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε νέον. Εἶνε τὸσῶν παλαιῶν, ὥστε, ὡς γνωρίζεις, αἱ προμήτορες μάς γηγενεῖς Ἀθηναῖαι ἐκαυχῶντο ὅτι ἐφύτρωσαν ἀπὸ τὴν κόριν αὐτὴν τῆς πατρίδος των, ὡς ἐπίστευον ὅτι ἐφύτρωσαν καὶ οἱ τέττιγες, καὶ ἐκόσμουσαν τὴν κόριν των διὰ τοῦτο μὲ τέττιγας χρυσοῦς, ὅπως ἡμεῖς σήμερον, μὲ ὀλιγωτέραν ἐννοεῖται καλλιαισθησίαν, κοσμοῦμεν αὐτὴν μὲ ταριχευμένα πτηνὰ καὶ μὲ ξηροὺς χρυσοκανθάρους! Τί τὰ θέλεις ὅμως, φιλιτάτη μου! παλαιὸν ἢ νέον, τὸ πρᾶγμα εἶνε ὀχληρότατον καὶ ἀηδέστατον. Ἐχοῦσι καὶ ἡ Νεάπολις καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια καὶ ἄλλαι πόλεις κονιορτόν, ἀλλ' ὁ ἰδικὸς μάς κονιορτός, ὁ κονιορτός ἐκείνος, ἀπὸ τὸν ὅποιον ὑπάρχει φόβος ὅτι θὰ φυτρώσουν μίαν ἡμέραν οἱ μέλλοντες

κλασικοί κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν, εἶνε καὶ τι ξεχωριστὸν καὶ μέχρις ἀπελπισίας ἀφόρητον! Ἔϊνε ἐχθρὸς φοβερός καὶ ἀκαταμάχητος, ὅστις σὲ πολεμεῖ μακρόθεν καὶ ἐκ τοῦ συστάδην, μετὰ παρρησίας συνάμα καὶ ὑπουλόγητος, καὶ κατὰ τοῦ ὁποῖου οὐδεμία εἶνε δυνατὴ ὑπεράσπισις. Σοῦ τυφλώνει τοὺς ὀφθαλμούς, σοῦ παραγεμίζει τὸ στόμα, σοῦ φράττει τὰ ὄτια, σοῦ ξηραίνει καὶ αὐτὸν σου τὸν λάρυγγα, διότι ἀναγκάζεσαι ἐπὶ τέλους νὰ τὸν ἀναπνεύσης θέλουσα καὶ μὴ θέλουσα. Εἰς μάτην κλείσαι εἰς τὴν οἰκίαν σου· σὲ παρακολοῦθε διὰ τῆς θύρας, εἰσέρχεται διὰ τῶν παραθύρων, εἰσδύει διὰ τῶν ὑέλων, καὶ—μὰ τὴν ἀλήθειαν—νομίζω, ὅτι καὶ διὰ τῶν τοίχων αὐτῶν εἰσχωρεῖ! Σημειώσαι δέ, ὅτι ὅπως ὁ ἀνατολίτης ὑπὸ τὸ πεπρωμένον, κύπτωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ δυστυχεῖς τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ παντοδύναμον κράτος τῆς Θεομηνίας, ὑποτασσόμεθα εἰς τὴν μάστιγα τοῦ κονιορτοῦ, καὶ οὐδ' ἐπιχειροῦμεν κἄν πλέον νὰ τὸν πολεμήσωμεν. Ἀπεπειράθημεν ἄλλοτε νὰ τὸν συναθροίζωμεν ἀπὸ τὰς ὁδοὺς καὶ νὰ τὸν ῥίπτωμεν ἔξω τῆς πόλεως· ἀλλ' ἀφοῦ εἶδομεν ὅτι ὁ ἀδάμαστος ἡμῶν ἐχθρὸς ἐπανήρχετο καὶ πάλιν ὀργίλος ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων, ἐδώκαμεν τόπον τῇ ὀργῇ, καὶ παρητήθημεν τῆς ἀνίσου καὶ ἀνοφελοῦς πάλης, σκεφθέντες φρονιμώτατα ὡς ὁ εὐφυῆς ἐκεῖνος ὑπκρέτης, ὅστις δὲν ἐκαθάρριζε τὰ λασπωμένα ὑποδήματα τοῦ κυρίου του, διότι, ἐσυλλογιζέτο, ἔμελλον καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον νὰ λασπωθῶσι. Τώρα καταθρέχωμεν μόνον ἐνίοτε. Ἡμέραν παρ' ἡμέραν μάλιστα, ἢ κάλλιον εἰπεῖν νύκτα παρὰ νύκτα—διότι καὶ τοῦτο γίνεται πολὺ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου (τοσοῦτος βλέψεις, εἶνε ὁ φόβος μας!)—περιφέρονται εἰς τινεὶ τῶν δρόμων ἰσχυροὶ τινεὶ, κατεσκληπότες καὶ πεφοβισμένοι ἡμίονοι, σύροντες, ὀπισθέντων σαθρὰ τινεὶ βαρέλια, τὰ ὁποῖα λασπώνουσι πού καὶ πού τὸν δρόμον, σέβονται δὲ θρησκευτικῶς τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ κονιορτοῦ, ὅστις εὐθὺς κατόπιν των ἐγείρεται θυμῶδης καὶ περικαλύπτει καὶ ἡμιονηλάτην καὶ ἡμίονον καὶ βαρέλιον. Ἐχουσι δὲ τότε οἱ διαβάται διπλῆν διασκέδασιν: τὴν μίαν θερινήν, τὸν κονιορτὸν· καὶ τὴν ἄλλην χειμερινήν, τὴν λάσπην. Λέγουσιν ἐν τούτοις πολλοί, ὅτι δὲν εἶνε δεισιδαίμων φόβος ἢ αἰτία τῆς πρὸς τὸν κονιορτὸν ἀνοχῆς μας, ἀλλ' ἄλλη τις πείσοτέρα καὶ πραγματικώτερα, . . . ἢ ἔλλειψις ὕδατος. Ἴσως ἔχουσι δίκαιον. Φοβοῦμαι ὅμως, μὴ καὶ τὰ δύο συμπίπτουσι. Διότι, τέλος πάντων, δὲν ἦτο δυνατὸν μὲ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο νερὸν τὸ ὁποῖον ἔχομεν διαθέσιμον νὰ καταθρέχωμεν περισσοτέρους δρόμους καθ' ἑκάστην παρὰ νὰ λασπώνωμεν ὀλιγωτέρους ἡμέραν παρ' ἡμέραν; Ἡ σκέψις μου, βλέπεις, δὲν ἔχει ἀξιώσεις ἐπιστημονικῆς βαθύτητος, ἀλλ' εἶνε ἀπλή τις καὶ πρόχειρος ἰδέα, ἢ ὁποῖα ἀπο-

ρῶ πῶς δὲν ἐρχεται καὶ εἰς τῶν ἀρμολίων τὸν νοῦν.

Ὅπως δὴποτε τὸ ζήτημα τῶν ὑδάτων τῆς πόλεώς μας ἀποκτᾷ καθ' ἡμέραν μεγαλειότεραν σπουδαιότητα, καὶ πολλὴ ἐπικαίριος ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου πραγματεῖα τις παρ' ἀληθοῦς ἐπιστήμονος, τοῦ κ. Κορδέλλα. Δὲν ἀνεγίνωκα ἐτι τὸ βιβλίον. Θὰ τὸ ἀναγνώσω ὅμως αὐτὴν τὴν εβδομάδα καὶ θὰ σοῦ γράψω τὴν προσεχῆ. ΣΟΦΙΑ

Γνωμαὶ καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάρρασις Γ. Ζωχοῦ.]

185.

Ὅπως ἐν ἀγαθουργήμασιν, οὕτω καὶ ἐν κακοιργήμασιν ὑπάρχουσιν ἤρωες.

186.

Δὲν εἶναι ἀξιοκαταφρόνητος πᾶς ἔχων ἐλάττωμα, ἀλλὰ πᾶς πάσης ἀρετῆς ἀμικρός.

187.

Ἵπηρετεῖ τὰ προσωπικὰ συμφέροντα τοσοῦτον ἐπωφελῶς τὸ ὄνομα τῆς ἀρετῆς, ὅσον καὶ ἡ κακία.

188.

Ἡ τῆς ψυχῆς υγεία δὲν εἶναι ἀσφαλεστέρα τῆς τοῦ σώματος. Καὶ ὅταν κατὰ τὰ φαινόμενα μακρὰν τῶν παθῶν ἀπέχωμεν, οὐχ ἦττον κινδυνεύομεν ὑπ' αὐτῶν, καθὼς κινδυνεύει νὰ ἀσθενήσῃ σῶμα υγιαίνον.

189.

Φαίνεται ὅτι ἡ φύσις ὤριπεν εἰς πάντα ἀνθρώπον ἀπὸ τῆς γενετῆς αὐτοῦ, ὄριά τινα καὶ ὡς πρὸς τὴν κακίαν.

190.

Εἰς μόνους τοὺς μεγάλους ἀνδρας ἀρμόζουσι τὰ μεγάλα ἐλαττώματα.

191.

Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι αἱ κακίαι περιμένουσιν ἡμᾶς καθ' ὁδὸν ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ βίου καὶ οἶνοι ξενίζουσιν ἡμᾶς, ἡμεῖς δὲ ἀλληλοδιαδόχως καταλύομεν ὑπὸ τὴν στέγην αὐτῶν, ἐκόντες ἄνοητοι. Ἀμφιβάλλω δὲ ἂν ὁ ἄνθρωπος, ὑπὸ τῆς πείρας διδασθεῖς, ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ αὐτάς, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι θὰ ἐπέστρεφον εἰς τὸν κόσμον μετὰ θάνατον.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὅτε ἀπέθανε διάσημὸς τις Ἰησοῦτης ὁ πατήρ Ἀρδούνης ἀνὴρ πεπρωκισμένος διὰ μείζονος μνήμης ἢ κοινοῦ νοῦ καὶ κρίσεως, ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπέγραψαν τὸ ἐπιτύμβιον τόδε:

«Ἐνθάδε κεῖται ὁ πατήρ Ἀρδούνης ἀνὴρ μὴ ἡμῆς μεγάλης, περιμένων τὴν τελευταίαν κρίσιν.»

* *

Ἐν τῇ Ῥωσικῇ γλώσσῃ ἡ κατάληξις wich